

Andělé poskytují pomoc a ochranu nejen celé církvi, ale též jednotlivým pokřtěným. Tato role dokonale odpovídá jejich podílu na Boží svatosti i tomu, co konali a konají v dějinách spásy. Jak poznamenává jeden současný autor, „anděl, který by nebyl ochráncem lidí, by ani nebyl andělem, chybělo by mu cosi podstatného z Boha, nenacházel by se skutečně v Boží přítomnosti, jeho společenství s ním by nebylo opravdové“.

Můžeme dodat, že by Bůh nezůstal věrný pedagogickému principu, který zvolil a dodržoval v celé ekonomii spásy, kdyby nás o přítomnost svých andělů připravil. S tímto vědomím navázali otcové církve na židovskou tradici i Apokalypsu a dospěli k přesvědčení, že také každá místní církev vedená biskupem má svého anděla strážného. Přítomnost andělů v církvích a jejich ochranná role vůči nim se projevuje zvláště výrazně v liturgii, kde se nejen v plné síle rozvíjí modlitba o přímělu k andělům jako k těm, kdo jsou u Boha, ale současně probíhá liturgie chvály, při níž se „nebe a země“ spojují v nepřetržitém vzývání. Později převládlo přesvědčení, založené na Ježíšově výroku o andělech „maličkých“, hledících v nebi na Otcovu tvář (srv. Mt 18,10), že každého jednotlivého pokřtěného chrání vlastní anděl strážný.

Tento názor se sice nemůže odvolávat na žádné oficiální prohlášení učitelského úřadu, ale u otců církve a v řádném církevním magisteriu je velmi běžný. „Pokud si tuto přítomnost nepředstavujeme příliš antropomorfně nebo dětinsky, není proti takovému přesvědčení co namítat.“ Nemělo by se rozhodně směšovat s jistými lidovými přístupy, které dělají z anděla strážného jakési „děvče pro všechno“ – patrona nepředstavitelných věcí – a zlehčují jej výrazy a představami spjatými více se světem fantazie než s realitou. Skrze postavu anděla strážného poznáváme, jak Bůh miluje jednotlivě každého z nás, bere nás takové, jací jsme, a přeje si naše posvěcení jako odpověď na křest a přijetí evangelia.

Přítomnost anděla strážného se navíc netýká jen pokřtěných a spravedlivých, podle patristické tradice se vztahuje i na pohany a hříšníky. Podle ní má každý člověk svého anděla. Ten je konkrétnímu člověku blízko ne především jako pokřtěnému, nýbrž jako Božímu stvoření, jež patří do světa povolání k bytí Božím činem, stejně jako andělé samotní.

Vybral R. Jozíf

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 10. XXIV.ročník Vychází v říjnu 2026

Vážení čtenáři, měsíc říjen je pro nás připomenutím modlitby růžence, ale také v něm budou volby a na závěr připomenutí 28.10., dne, kdy řečeno slovy Komenského národ převzal budoucnost do rukou svých. Jak to vše pospojovat. Byl jsem na Blaníku. Na úpatí je tabule, na níž je vyvěšeno povídání o vzniku pověstí o blanických rytířích. Počátky pověstí se prokazatelně objevují v 15. st. Nejprve je Blaník zmiňován ve „Vidění pana Oldřicha z Rožmberka“.

Na konci 15. st. je již celé jádro blanické pověsti, tedy vojsko spící v hoře a rozhodující bitva na úpatí Blaníku, zaznamenané ve spisku Mikuláše Vlášnického „Velmi hrozné a strašné předpovězení muže božího...“. Toto se stalo potom součástí Proroctví slepého mládence, Proroctví Sibylina. To se tehdy hodně četlo. V 18. st. zaznamenával vojenský hluk v hoře praconínský farář. V roce 1798 vydána německá kniha J. Schiffnera, který popisoval nehistorického Zdeňka ze Zásmuk, jak vstoupil do hory, kde byli rytíři s vůdcem Meinhardem. V 19. st. vzedmuté české národní cítění spojovalo blanické rytíře s husitskými tradicemi. Blanickou pověst v podobě, jak ji známe dnes, v níž blanické vojsko vyjede na pomoc ohrožené české zemi, nacházíme v knize vydané v r. 1894 A. Jiráka Staré pověsti české. Na téže nástěnce je pak příspěvek z dnešní doby z díla Jára Cimrmana hry Blaník. Je tam obrázek řezu horou, kde jsou místnosti: nahoře je velitelská sv. Václava, dole v místnostech jsou připravena vojska pro bitvu na Moravském poli, pro Lipany, pro Bílou Horu. Uprostřed je telefon. Což možná asi znamená, že chyba byla ve spojení. No neznám hru, jen usuzuji. Ale musím napsat, že možná v těchto případech to dobře pro vývoj našeho národa dopadlo. Nicméně je to poučné pro naši zemi: Máme spoléhat na Pána Ježíše, tak jako na Něho spoléhal svatý Václav. Po té jeho cestě můžeme jít a cesta pozemská se promění v chodník nebeský. Mějme vztah k Písmu, ke mši, k Panně Marii (Paladium, růženec). Bojme se Boha, ne císařů, ať jsou odkudkoli. Václavova cesta je cesta k dobré budoucnosti. Mučednictví nemusíme očekávat, ale věrnost Bohu je takové mučednictví všedního dne.

Pán žehnej. J. Lízner, kněz

Poděkování a žádost o prominutí

Děkuji za nového jáhna.

Děkuji také vám všem, kteří jste mně pomáhali, a to až obětavě.

Také prosím za prominutí v mnohých věcech. Pán Bůh zaplať.

J. Lízner, kněz

ROZHOVOR

Milí čtenáři, v minulém čísle Anděla jsme informovali o připravovaném rozhovoru s Mgr. Martinem Červeným, který se z pověření Arcibiskupství pražského ujímá ekonomických záležitostí v naší farnosti.

Dobrý den Martine, s Tvým dovolením bych ráda předložila pár otázek pro naše čtenáře tak, aby měli alespoň malý obrázek o Tobě, Tvé práci ve farnosti a vizím, které bychom společně s Tebou mohli naplňovat. Pro začátek se nám malinko představ...

Je mi 49 let a vloni na podzim jsem byl vysvěcen na jáhna pražské arcidiecéze. Jako jáhen působím ve farnosti Český Brod. Od srpna jsem byl také jmenován administrátorem in materialibus ve vaší černokostelecké farnosti. Bydlím v obci Přehvozdí a jsem 23 let ženatý. S manželkou Patricií máme tři dcery Anežku, Alžbětu a Kateřinu. Mojí civilní profesí je stavařina a jsem autorizován v oborech pozemní stavby, vytápění, vzduchotechnika a zdravotní technika. Později jsem vystudoval také teologii na KTF UK.

Jsi vysvěceným jáhnem. Co předcházelo tomuto rozhodnutí a co na to říkala Tvá rodina?

Křest a biřmování ☺. Jsem konvertita. Když jsem šel studovat teologii, vůbec mě nenapadlo, že bych někdy byl jáhen. Šel jsem studovat, protože jsem měl spoustu otázek a potřebu rozšířit svůj vztah s Bohem. Vzdělávání na farní úrovni mi nestačilo. Jsem přesvědčený, že to vše bylo Bohem řízené. Nějakou dobu jsme se s manželkou snažili o třetí dítě. Když už jsme si mysleli, že dítě mít nemůžeme, přihlásil jsem se na fakultu. V průběhu studia se mě mnoho lidí začalo ptát, jestli chci být jáhen a že bych k tomu byl vhodným kandidátem. Začal jsem o tom přemýšlet a následně s bývalým českobrodským farářem Martinem Sklenářem rozlišovat své povolání k jáhenství. Nakonec jsem během studia teologie nejen započal jáhenskou přípravu, ale i se nám narodila dcera Kateřina. Moje rodina mě jak ve studiu, tak v rozhodnutí stát se jáhnem po celou dobu podporovala a stále mě podporuje.

Z historického kalendáře

- 3.října 1226** zemřel sv. František z Assisi, zakladatel řádu františkánů (800 let)
- 5.října 1311** zemřel Jan VI., zvaný Holý, olomoucký biskup v letech 1302 až 1311 (715 let)
- 6.října 1101** zemřel sv. Bruno, zakladatel kartuziánského řádu (925 let)
- 6.října 1881** byl slavnostně posvěcen kostel sv. Remigia v Praze-Čakovicích. Jedná se o jediný kostel v Česku zasvěcený sv. Remigiovi. (145 let)
- 7.října 1836** Ferdinand V. korunován českým králem, poslední česká korunovace (190 let)
- 9.října 1201** se narodil Robert de Sorbon, francouzský kněz a teolog, zakladatel Sorbonny (825 let)
- 14.října 1771** zemřel František Xaver Brixl, varhaník a hudební skladatel. Byl varhaníkem na pražském Starém Městě a od ledna 1759 působil jako ředitel chrámového kůru katedrály sv. Víta. Je autorem kolem 500 chrámových skladeb. (255 let)
- 15.října 1781** byl slavnostně položen základní kámen ke stavbě kostela sv. Jana Nepomuckého na Hradčanech (245 let)
- 18.října 1801** byl slavnostně posvěcen nový kostel sv. Gotharda v Praze-Bubenči podle projektu architekta Šmahy (225 let)
- 23.října 1456** zemřel sv. Jan Kapistránský, italský františkán zvaný „apoštol Evropy“ (570 let)
- 23.října 1526** zemský sněm přijal za českého krále Ferdinanda I. Habsburského (400 let)
- 24.října 1841** zemřel František Antonín Gindl, brněnský biskup v letech 1832 až 1841 (185 let)
- 25.října 1976** zemřel František Křelina, český katolický spisovatel (50 let)
- 29.října 1266** zemřela Markéta Bábenberská, první manželka krále Přemysla Otakara II. (760 let)

Uzávěrka příštího čísla je 24. října 2026

Poměr katolíka k veřejné moci

Příznivý a pozitivní poměr katolíka k veřejné moci může být dvojitý. První možno třeba nazvat josefinismem. Plyne z pocitu méněcennosti. Plyne z dogmatické nejistoty a zmatku ve vlastním nitru, z podceňování nadpřirozena, a získává si proto sympatii tím, že ukazuje, že jsme i přirozeně velmi užiteční. Bludná cesta, podnik bez vyhlídek. Nikdy a za žádnou cenu nelze v křesťanství odsunovat nadpřirozeno na druhou linii. To kněz josefinista nechápe. (Jsou ovšem josefinisté všech dob.) To je člověk slabé víry, jenž se cítí v moderních vírech velmi zakřiknutý, jenž se bojí i o své zajištění hmotné, a proto hledí s vládní mocí dobře vyjít a přimhuřuje oči i na její velmi podivné kousky. Druhý příznivý a pozitivní poměr katolíka k veřejné moci neplyne z pocitu méněcennosti, nýbrž naopak z vědomí naprosté a nevyhnutelné nutnosti Kristova nadpřirozeného života pro všechny věky a všechny národy.

Člověk tohoto rázu však vidí, jak velice již pokročilo odcizení mezi většinou dnešního lidstva a Církví Kristovou. Je třeba pokřesťanování začít takřka od začátku. Je třeba lidem vysvětlovat nejprimitivnější náboženské pojmy. A je to těžší dnes, než když sv. Cyril a Metoděj poprvé u nás začínali. Tolik předsudků všude. Ba i mezi katolíky tolik lhostejnosti, nezájmu, nespolehlivosti, neobětavosti. A přece bychom všechny ty odcizené měli opět získat. A nezískáme je zdůrazňováním svých práv, ne tím, že jim řekneme: Vy jste povinni přijít a pokorně se sklonit před Kristovou Církví. Platí sice i dnes, že mimo ni není spásy. Ona je i dnes suverénní duchovní i mravní Zákonodárkyní a Vládkyní lidstva. Ale právě proto, že je Vládkyní duchovní, může jen duchem, tzn. Přesvědčováním a poučováním vládnout.

Skutečný apoštol, ten, kdo skutečně s Kristem cítí lítost nad zástupy, se musí vyhnout výtce neplodného opozičnictví. Musí prakticky ukázat, že miluje svůj národ, že miluje jeho nejširší a nejchudší vrstvy, že mu upřímně záleží na sociálním pokroku a na zlepšení hmotného postavení těchto vrstev. Musí mít pochopení pro celou tu úžasnou nevědomost většiny dnešních lidí ve věcech křesťanství a náboženství vůbec, nesmí žádat od nich nemožnosti, které naprosto nemohou pochopit, musí sám hledět, aby mluvil řečí srozumitelnou. Musí jít až na nejzazší hranice své trpělivosti. Jen z jasných důkazů má usuzovat na zlou vůli a špatný úmysl. Pak se dá mnohý konflikt rozřešit ke spokojenosti všech. Víme, že to vždycky nejde. Víme, že často není dobré vůle. V takovém případě se kompromisy nedělají. Pak třeba říci ne, ať to stojí cokoliv.

Z časopisu Katolík, 20. října 1946, vybral R. Jozíf

Pojďme k naší farnosti. Mohl bys nastínit kroky, které by sis přál, aby se děly? Co je nejdůležitější teď a co v čase budoucím.

Je důležité si uvědomit, že jsem ve farnosti ve funkci administrátor in materialibus – mým úkolem je hlavně se starat o věci materiální. Samozřejmě vše souvisí se vším a nelze například budovat farní centrum a nemít farní společenství. Ve farnosti jsem teprve velice krátkou dobu a potřebuji se s ní důkladně seznámit. Mým přáním, které zatím vyvstává, je vybudovat multifunkční farní centrum v Kostelci nad Černými lesy, kde by se mohly konat společné farní aktivity od modliteb, přes výuku náboženství až po setkávání různého typu. Aby tyto aktivity byly otevřeny také pro lidi z města a okolí. Přál bych si, aby všechny prostory byly pro farníky přívětivé a udržovaly se čisté. A možná bych tady chtěl poprosit, aby na faru či do kostela nenosil nikdo nic, co už nepotřebuje. Likvidace nepotřebných věcí stojí farnost spoustu finančních prostředků a sil těch, kteří je pak likvidují. Pokud by někdo chtěl na faru něco darovat, ať se prosím nejprve domluví se mnou. Dalším mým snem je opravit varhany v kosteleckém i kouřimském kostele. V současném době je nejdůležitější vyřešit osm far, které farnost vlastní a všechny jsou v zanedbaném stavu, některé dokonce v havarijním nebo neobyvatelném stavu. Obávám se, že udržovat všech osm far a dát je do dobrého stavu, není v silách této farnosti. Myslím si, že udržování stávajícího stavu povede pouze k dalšímu chátrání objektů far a k chudnutí celé farnosti, které bude způsobovat do budoucna velké finanční škody. Ve farnosti je již spuštěný proces předávání kostelů obcím. Již byl předán kostel v Kozojedech, řeší se předání aldašínského kostela. Doufám, že se nám podaří uskutečnit i další převody kostelů na vesnicích. Občas slyším myšlenky, že předáváním kostelů a případným prodáváním far jako křesťané opouštíme tato místa. Myslím si, že to ale není pravda. Naopak bych byl rád, aby věřící, kteří bydlí v místě předávaného kostela, se o kostel dále starali, modlili se v něm a chodili v něm na bohoslužby. Smlouvy o předání kostelů umožňují farnosti prostor kostela užívat. Bylo by hezké, kdyby místní křesťanské společenství udržovalo vřelé vztahy s lidmi v obci a jejím vedením. Z Českého Brodu, kde se vesnické fary prodaly, mám zkušenost, že farnímu společenství tato situace velice prospěla, protože se společenství schází ve větším počtu na českobrodské faře. Právě tato centralizace byla významnou událostí pro vybudování živého farního společenství.

Jaká by byla ideální spolupráce s námi farníky?

Co jsem do farnosti přišel, tak mi celá řada farníků nabízí svoji pomoc a skutečně mi i pomáhá. Za což je třeba nejprve poděkovat. Do budoucna bych byl rád, aby takováto spolupráce pokračovala a aby vznikala různorodá společenství, která by se scházela a fungovala nezávisle na mně nebo knězi. Jenom by nás sem tam na svoje aktivity zvala. Kdyby tato společenství na kostelecké faře zdomácněla a vzala si tyto prostory za své. S tím samozřejmě souvisí, že by ty prostory udržovala čisté a provozně funkční.

Přál bych si, aby farnost byla otevřená pro každého, kdo se bude chtít zapojit a aby aktivní jednotlivci dávali přednost dobru celého společenství. Chtěl bych touto cestou nabídnout farníkům, že mě mohou kdykoliv kontaktovat a obracet se na mě se svými dotazy, nápady či připomínkami.

Co bys na závěr našemu farnímu společenství popřál?

Aby bylo co nejvíce živé. Aby bylo stavěno na Kristu, aby dokázalo přinášet Krista na celé území farnosti. Aby si jednotliví členové dokázali vzájemně naslouchat a být jeden pro druhého. Aby všichni skvělí lidé, které jsem zde potkal, v tomto společenství zůstávali, a aby jich bylo více a více. Za všechny farníky i za celou farnost se modlím. A také prosím o modlitbu za mne, abych správně vykonával to, k čemu mě Pán Ježíš v kostelecké farnosti povolal.

Milý Martine, moc Ti děkuji za čas, který jsi mým otázkám věnoval, za otevřenost a odvahu, s jakými vstupuješ do nového období svého života u nás ve farnosti.

Otázky položila M. Večeřová

Žijeme v přechodném období?

Starověké i raně středověké civilizace a náboženské systémy považovaly péči o chudé a soucit s bezbrannými naprosto bez výjimky za příkazy boží, za součást fungování světového řádu a nutný pilíř jeho udržování. Tyto tradiční hodnoty se po kratších či delších přechodných obdobích dějin vždy znova vracely, stávaly se opět žádoucími, byly

považovány za bohubilé, zatímco opak byl chápán jako bezbožnost. Bohatství mělo své oprávnění tehdy, když bylo získáno poctivě, bylo ve společnosti přerozdělováno, když s ním jeho vlastník štedře nakládal ve prospěch těch méně šťastných.

Moderní společnosti, které často hovoří o vlastní „vině“ chudých, o tom, že každý se přece může stát bohatým, projevují vzhledem k tisíciletým zkušenostem lidstva značnou aroganci.

Pokud skutečně žijeme v přechodném období dějin, měla by církev (resp. církve) opět co nejusilovněji spolupracovat se státy na obnovení systému života příznivých etických hodnot.

Poslední papežové věnují sociální etice maximální pozornost. Etická praxe lidstva, ověřená celými dosavadními dějinami, jim dává za pravdu. Nemusíme již věřit, že nespravedlnost a krutost vůči chudým a bezbranným bude mít katastrofální důsledky proto, že jde o provinění proti zjeveným požadavkům božím. Můžeme se však zamyslet nad příčinami vzniku válek, sociálních nepokojů a růstu zločinnosti, nad příčinami nejdrastičtějších ničivých zásahů do životního prostředí. Možná nás napadne, že už nejstarší civilizace intuitivně vytušily a správně zdůvodnily souvislosti, které dnes odhalují přírodní a společenské vědy.

Jarmila Bednaříková ve sborníku Nouze, chudoba, bohatství, vydáno v roce 2015

Anna Jagellonská (1503–1547). Královna na prahu nové doby.

Stejnomenou výstavu můžete navštívit od 23. října 2026 do 28. března 2027 ve Valdštejnské jízdárně v Praze. Výstava představuje život a význam této výjimečné evropské královny v kontextu 500. výročí nástupu habsburské dynastie na český trůn.

Její manžel Ferdinand I. byl přijat ve Svatováclavské kapli katedrály sv. Víta za českého krále 23. října 1526, zřejmě zvláště díky svému slibu, že uhradí dluhy po Jagelloncích. Na to představitelé českých stavů vždy slyšeli. Není ro první Habsburk na českém trůnu, před ním byli českými králi Rudolf Habsburský (+1306), Albrecht II. (+1439) a Ladislav Pohrobek (+1457).

Ferdinand I. byl vychován ve Španělsku u svého dědečka a babičky (Ferdinand Aragonský a Isabela Kastilská, sponzoři Kryštofa Kolumba). Mezi jeho učitele patřil i velký humanista Erasmus Rotterdamský. S Annou Jagellonskou se Ferdinand oženil v Linci v roce 1521 (26. května) na základě smluv, které vymyslel jeho dědeček císař Maxmilián I., který stojí na počátku španělské a rakouské větve Habsburků.

Vybral R. Jozíf